

MOTÝL

ZAKÁZANÉ POKUŠENIE

MARTINA JAKUBOVÁ

ZAKÁZANÉ POKUŠENIE

MARTINA JAKUBOVÁ

Copyright © Martina Jakubová 2022
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Grafická úprava: Motýľ design
Cover photo © © Ildiko Neer / Trevillion Images
Vydalo: vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2022
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-288-3

ZAKÁZANÉ POKUŠENIE

MARTINA JAKUBOVÁ

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

*Túto knihu venujem Silvii, aby stále nešomrala, prečo som po nej ešte nenazvala žiadnu postavu.
P.S.: Ďakujem, že ešte vládzeš počúvať ;)*

1. KAPITOLA

Jana

Zobudila som sa s výkrikom, no keď sa prebrali všetky moje zmysly, nebola som si tým už taká istá. Možno ten výkrik zostal v mojej nočnej more spolu s jeho dôvodom.

Chvíľu som sedela na posteli s búšiacim srdcom a snažila sa potlačiť desivé spomienky. Keď som pochopila, že sa mi to hneď len tak nepodarí, spustila som nohy z postele, nahmatala papuče a vybrala som sa potme do kuchyne. Pri dreze som si naliala pohár vody a potom som odťapkala do kúpeľne. Sadla som si na záchod a čakala, kým sa ten pohár vody prihlási o pozornosť, tvár som si pritom skryla do dlaní. Pulz sa mi medzičasom upokojil, ale stále som nevedela dostať z hlavy tie obrazy.

Prešli už roky, odkedy sa mi o tom snívalo naposledy. Ani som sa veľmi nečudovala, že sa mi moja minulosť znovu pripomenula. Po tom, čo sa tu odohralo pred pár týždňami, sa to muselo stať. Vlastne sa divím, že to neprišlo oveľa skôr.

Spláchla som, umyla si ruky a odolala som nutkaniu umyť si tvár studenou vodou. Nepotrebovala som sa prebrať ešte viac. Určite bolo len krátko po polnoci a rada by som tých pár hodín, ktoré ostávali do rána, prespala. Urobila som si okruh po kuchyni, aby som sa unavila, no keďže nemala rozmer futbalového štadióna, veľmi mi to nepomohlo. Zastala som pri dverách do malej izby, ktorú ešte nedávno obývala Kristína.

Ako už toľkokrát za posledné týždne, aj teraz som tu stála a myslala na to, ako sa ju ten chlap pokúsil znásilniť, zatiaľ čo ja som vo svojej izbe omámená alkoholom tvrdo spala.

Naozaj som mohla niečo také prespať? Znechutená sama sebou som sa vrátila do svojej izby. Toľké roky som Tinu prehovárala, aby sa presťahovala za mnou do Frankfurtu, a keď to konečne urobila, takmer jej to zničilo život.

Mala som si uvedomiť, že ona nemôže existovať v mojom svete. No ani vo sne by mi nenapadlo, že sa to môže skončiť až takto zle.

Až po tom, čo sa stalo Kristíne, som si uvedomila, ako hlboko sa mi podarilo klesnúť. Celé tie roky to išlo krôčik po krôčiku, pomaly a nenápadne, takže som si nevšimla, ako sa môj život mení na zle hranú divadelnú hru.

Hoci som po Kristíniinom odchode späť na Slovensko zaradila spiatočku, čo sa týka môjho párty života a čudných známostí, so zvyškom sa toho veľa urobiť nedalo. Na to už bolo príliš neskoro.

Jana

Wau! Svadba. Ešte stále som v ruke držala mobil a nechápavo pozerala pred seba. Keď sa ku mne Tina nastahovala, v jej živote už celé roky neexistovali žiadni chlapi. Aspoň som o tom bola presvedčená. A odrazu je tehotná a ide sa vydávať.

Panebože, dokonca bola tehotná už vtedy, keď u mňa bývala.

Vybavila som si tie lepšie chvíle počas jej pobytu, keď sme sedávali po večeroch pred televízorom a napchávajúc sa všetkým, čo prišlo pod ruku, sme si dávali filmové maratóny.

Teraz už chápem, ako dokázala skombinovať pralinky s čipsmi.

Ona má na to aspoň nejaké ospravedlnenie, pomyslela som si znechutene a vstala som z postele, aby som navštívila veľké zrkadlo na stene chodby.

Čo však ty? Deprimovane som sledovala svoj odraz v zrkadle. Veľká sláva to teda nie je. Do svadby ostáva pár týždňov. Dost času na to, aby som s tým niečo urobila, ale... ALE.

Môj metabolizmus bol dosť dobrý na to, aby som pri svojom nezdravom štýle stravovania nevážila tonu, ale modelka zo mňa nikdy nebude.

Ako raz poznamenala jedna kolegyňa, stačilo by trochu cvičiť, upraviť stravu a mala by som postavu ako lusk.

Dve návštevy fitnesscentra ma presvedčili, že tých niekoľko kíľ navyše vlastne nie je takých zlých. Áno, brucho som mala naposledy ploché asi pred desiatimi rokmi, ale ako sa hovorí, kým tučný schudne, chudý zomrie.

Takže som si vlastne udržiavala niekoľkokomesačnú rezervu na obdobie hladomoru alebo vojny. Keď prídu, toto telo mi v podstate zachráni život. Hneď to znelo pozitívnejšie.

A okrem toho, keby všetci žuli rukolu a tony zeleniny, čo by sa stalo so všetkými zamestnancami tovární na čokoládu, čipsy, konzervy a čojaviemčo ešte? Svojimi stravovacími návykmi pomáham živiť ich rodiny a podporujem ekonomiku.

Áno, dobre mi je, ako je.

Keďže ma Kristína ešte stále akýmsi zázrakom – po pár týždňoch tichej domácnosti – považuje za najlepšiu kamarátku a chce zo mňa urobiť svoju družičku, zostáva mi len dúfať, že existujú šaty, ktoré mi uberú aspoň päť kíľ. Ak sa, pravda, na mne Tina nevyvrší tým, že ma nasúka do sýtorových šiat s haldou volánov a čipiek.

Pretože pri tomto našom krehkom prímerí by som si to musela obliecť bez reptania.

2. KAPITOLA

O pár týždňov

Jana

„Bože, Tinuš, vyzeráš fantasticky.“ Naozaj doslova prekvi-
tala. Pod šatami sa jej už črtalo malé bruško, dekolt mala
trochu plnší a z tváre jej sálalo šťastie.

„Ďakujem, Jani. Som taká rada, že si tu.“ Pustila ma z ob-
jatia, ktoré vyzeralo, že je úprimné, a obrátila sa k mužovi,
ktorý stál bez slova za ňou.

„Jani, toto je Erik. A toto Janka.“

No teda. Nevedela som o ňom veľa. Vo Frankfurte ani
predtým sa o ňom Tina nikdy nezmenila. A to som si mys-
lela, že poznám každú podrobnosť o jej prakticky neexistu-
júcom milostnom živote.

Povedala mi o ňom len pred niekoľkými týždňami, keď
sa nám podarilo nastoliť medzi nami prímerie. Vedela som
o ňom iba to, že je neskutočne zazobaný a, pravdaže, to, že
Kristína je do neho totálne buchnutá.

Zabudla však spomenúť, že vyzerá ako z katalógu na pán-
sku spodnú bielizeň. Možno to spomenula, ale zaľúbená
žena má často klapky na očiach. Ona ich zjavne nemala. Bol
to riadny žrebec.

Zosobňoval dokonalý prototyp chlapa, akých z celej duše
nenávidela. Nedalo mi neuškrnúť sa nad tým paradoxom.
Bol to ten posledný muž, o ktorom by som povedala, že by

sa do neho moja kamarátka mohla zamilovať. No podľa výrazu jej tváre bola v tom až po uši. A podľa toho, ako sa on pozeral na ňu, som rýchlo skonštatovala, že to asi bude vzájomné. Kvôli nej som dúfala, že je to naozaj tak, lebo takýto typ chlapa dokáže žene riadne pomotať hlavu a potom ju lusknutím prstov zničiť.

Tá náklonnosť však rozhodne neplatila na mňa. Hneď ako sa nám stretli pohľady, rozoznala som bojovú iskru. Okamžite mi bolo jasné, že moja prítomnosť mu nie je po vôli.

Určite vie o tom, čo sa odohralo vtedy v mojom byte, a rovnako som bola presvedčená, že viní z toho mňa. Žiaľ, v tomto mal pravdu.

Kvôli kamarátke som sa premohla, nahodila najbezstarostnejší úsmev, akého som bola v tej chvíli schopná, a podala som mu ruku.

„Ahoj, som rada, že ťa spoznávam. Kristína o tebe toľko básnila, až som začínala mať podozrenie, že si len vymyslený.“

Kristína sa zachichotala a oprela sa o jeho rameno.

Ku cti mu slúžilo, že napriek zjavnej nevraživosti napodobnil môj úsmev a tiež prehodil nejakú zdvorilostnú frázu. Verila som jej asi ako obsahu mäsa v špekáčikoch.

No nič. Aspoň viem, na čom som.

Kristína však vyzerala, že sa môjmu príchodu teší, a to bolo všetko, na čom mi záležalo. Nejaký namyslený *čurimur* mi náladu nepokazí. Bola som zvyknutá na horších.

Jana

„Uvidíš, bude sa ti tu páčiť. Na Igorka si musíš trochu zvyknúť,“ zasmiala sa Kristína a zagúľala očami, „ale s vlasmi to naozaj *umí*.“

„Horšie ako teraz to určite nebude. Nutne potrebujem zmenu.“

Uvedomila som si to, keď som sa uvidela v zrkadle pri skúške družičkovských šiat. Vyzerala som ako odfarbený Alice Cooper, prilepený k telu princeznej Diany na bále.

Kadernický salón vyzeral skôr ako luxusný bar, a keby som si nevšimla vedľa kresiel, umiestnených pred zrkadlami v zlatých rámoch, poukladané vlasové prípravky, bola by som mávla na chlapíka, ktorý sa k nám blížil, že si dám jedného bavoráka.

Privítal nás, ako by sme boli jeho dávno stratené sestry, a po tom, čo usadil Kristínu na pohovku s fľašou minerálky a čokoládovými koláčikmi, mňa zaviedol k umývadlu. Pri pohľade na moje vlasy sa zatváril ako doktor Frankenstein, keď sa zamyslel nad úlohou oživiť svoje monštrum.

Tina si na pohovke listovala v časopise, a keď sa naše pohľady stretli, usmiali sme sa na seba. Nevidela som ju takú šťastnú celé roky. Keď sa nad tým vlastne zamyslím, tak ešte nikdy.

Pri myšlienke, že jej svadbou sa naše cesty ešte viac rozídu, som zosmutnela.

Jana

„Mala som pravdu?“ usmievala sa na mňa z opačnej strany stolíka.

„V čom? Že Igorko je cukrový?“

Kristína sa schuti zasmiala.

„Poviem k tomu len toľko, že ak ma ešte niekedy uvidíš na hlave s tým, čo tam bolo pred vstupom do kaderníctva, radšej ma z milosti hoď pod kosačku.“

Odpila som si z kávy a znovu si automaticky pohladila nové vlasy. Stále som si nevedela zvyknúť na to, aké sú hladké a krátke. Kaderník mi ich skrátil o polovicu, takže mi siahali iba po plecيا, vyhladil ich a moju strašnú peroxidovú blond zmenil na jemnejší medový odtieň. Myslím, že Frankenstein sa na toto ani len nechytal. Hotové umelecké dielo. Takmer som sa tam pred zrkadlom rozplakala.

„Na svadbe budeš vyzerat úchvatne. Dočerta, asi som ti mala objednať nejaké chemlonové krikľavožlté minišaty,“ zamyslela sa budúca nevesta.

„Nepreháňaj, aj keby som prešla kompletnou premenou, stále budeš kráľovná plesu.“

„Jasné, budem ako buchta obalená v čipke.“

„Prosím ťa, v tých šatách takmer vôbec nie je vidno, že si tehotná. A vyzeráš v nich neskutočne. Keď ťa uvidí Erik, znovu sa do teba zamiluje.“

Začervenala sa a dľaňou si pohladila bruško. Oči jej žiarili šťastím.

Nahla som sa a chytila ju za ruku, ktorú mala položenú na stole. „Ani nevieš, aká som rada, že ťa vidím takúto šťastnú a spokojnú.“

„Ďakujem.“

„Vieš, po tom, čo sa stalo vtedy u mňa, som sa bála, že mi to nikdy neodpustíš a že som ťa navždy stratila.“

Pokrútila hlavou a smutno sa usmiala. „Nemala som vtedy tak rýchlo odísť.“

„Nie, chápem ťa. A dobre si urobila. Správala som sa ako krava.“

Presadla si na stoličku vedľa mňa a objala ma. „Nechajme to tak, Jani. Čo bolo, bolo. Aj ja som narobila veľa chýb. Som rada, že si tu teraz so mnou.“

„Aj ja, zlato.“

Odtiahla som sa a nespokojne som zašomrala: „Naozaj si to nerozmyslíš s tou rozlúčkou? Poriadne by sme to naposledy roztočili.“

Zasmiala sa a potom sa zatvárila zhrozene. „Pred Erikom to ani nevyslovuj. Nasadil by na nás celú ochranku a dal by zavrieť všetkých striptérov v meste.“

„Je to poriadny despota,“ pokrútila som hlavou.

„Ja by som urobila to isté jemu,“ zasmiala sa.

„Si si istá, že si nikam tajne nevybehne s kamarátmi?“

„Som. Tak sme sa dohodli. A Šimonovi som pohrozila krutým trestom, keby ho niekam vytiahol.“

„Á, ten slávny Šimon. Na neho som naozaj zvedavá. Keby si sa nešla vydávať za Erika, myslela by som si, že máš záujem o neho.“

„O Šimona? Nie,“ zasmiala sa. „Je to však super chalan. Uvidíš. Taký môj anjel strážny.“

„Hmmm, už sa neviem dočkať. Dúfam, že je aspoň spolovice taký chrumkavý, ako o ňom rozprávaš,“ uškrnula som sa.

„Je, ale ruky preč,“ pohrozila mi. „Mám vás oboch príliš rada, než aby som sa potom musela medzi vás stavať.“

Nedala som najavo, že sa ma to trochu dotklo. Videla som, že automaticky predpokladá, že sa tam na neho vrhnem, a chcela ho, chudáčika, predtým mnou chrániť.

„Jasné, budem obdivovať z diaľky,“ odpovedala som so silným úsmevom. Asi som si mohla za to sama. Svojím správaním v Nemecku som jej dala na to dôvod.

3. KAPITOLA

Šimon

Vypol som motor a zostal som sedieť v aute. Parkovisko sa zapĺňalo a ku kaštielu smerovali skupinky vyobliekaných hostí. Niektorých z nich som poznal.

S povzdychom som sa pozrel na malú cestovnú tašku a obal na oblek na sedadle spolujazdca.

Nemalo zmysel odkladať to. Vystúpil som, prešiel na druhú stranu auta, zobral do ruky tašku a cez plece som si prehodil tmavý obal s oblekom. Nakoniec som sa zaradil na koniec skupinky, ktorá kráčala po štrkovom chodníku predom mnou, a v duchu som sa zabával na pokusoch dám prejsť túto trasu na neskutočne tenkých podpätkoch.

Zapísal som sa na recepcii a odniesol veci do izby.

Rýchlo som sa osprchoval, obliekol, a keď som si naposledy skontroloval účes a motýlika, zamieril som k izbe ženícha.

„Tak ako, mladý muž, pripravený?“ uškrnul som sa, keď sa zjavil vo dverách v dokonale padnúcom obleku.

„Keby som povedal nie, Kristína by ma našla aj na konci sveta a naložila do suda s kyselinou, takže zrejme áno,“ vrátil mi úškrn a kontrolujúc si manžetové gombíky ma pustil dnu.

„Myslím, že si mal povedať skôr niečo ako: Nikdy v živote som si nebol ničím istejší,“ podpichol som ho a nalial si za pohárik z fľaše položenaj na stolíku. „Vidím, že povzbudzujúci elixír je už otvorený.“

„Každý chlap, ktorý povie niečo také tesne pred svadbou, určite klame. Aj keby si bral najdokonalejšiu ženu na svete,“ zadíval sa na mňa úkosom, naprávajúc si pri tom širokú hodvábnu viazanku pred zrkadlom. „A to ja rozhodne robím – keby sa náhodou Kristína pýtala.“ Pobavene som sa zasmial. „Pocit, ktorý ťa opantá tesne pred tým, než povieš áno, je podobný tomu, keď vojdeš do kletky s tigrom, aby si ho skrotil, a keď sa zabuchnú mreže, uvedomíš si, že si si namiesto biča zobral ovládač od televízora.“

Obrátil sa čelom ku mne a s vážnou tvárou dodal: „Toto bola tá časť, ktorú pred ňou, pravdaže, nemáš spomenúť, inak sa v tom sude nájde miesto aj pre teba.“

Odpil som si z pohára a obranne zodvihol dlane.

„Ak pri obrade neodpadneš alebo nezdúchnes, odo mňa sa o tvojom zaváhaní nikdy nedozvie. Čestné pionierske.“

Erik pozrel na hodinky a s ťažkým výdychom zavelil: „Asi by sme mali ísť.“

„Tak poďme na to, kamarát,“ postavil som sa a položil prázdny pohár vedľa fľaše.

„Dobre. Choď po Tinu. Povedz jej, že budem ten fešák celkom vpredu.“

„Ako povieš, šéfe,“ zasalutoval som, potľapkal ho po pleci a presunul som sa o pár izieb ďalej.

Zaklopal som a odolal nutkaniu vtrhnúť dnu na náhodnú kontrolu. Áno, bez karty a MacGyvera by som to asi aj tak nezvládol.

Začul som šfuknutie a v odchýlených dverách sa zjavila blondávä hlava.

Hmm, tak to je teda ona. S nevôľou som si spomenul, čo pre ňu Kristína prežila, a musel som sa veľmi premáhať, aby som na ňu nezazrel.

„Áno?“ zadávala sa na mňa zvedavo. „Ako vám pomôžem?“

Mal som na jazyku niečo štiplavé, ale nakoniec som iba pokojne odvetil: „Erik ma poslal skontrolovať svoju nastávajúcu. Ty budeš asi Janka, však?“

Keď prikývla, podal som jej ruku. „Som Šimon.“

„Aha, tak ty si ten slávny Šimon. Povest' ťa predchádza,“ usmiala sa a otvorila mi dvere, aby som mohol vojsť. *Aj teba*, chcel som odpovedať, ale zdržal som sa.

„Dúfam, že si mi neprišiel oznámiť, že si to Erik rozmyslel,“ podala si ma Kristína, len čo ma zbadala. Zostal som stáť v nemom úžase. Vyzerala nádherne. Bože, viac než to. Bola prekrásna.

„Mám niečo medzi zubami?“

„Hm? Aha. Dočerta, ten Erik má z pekla šťastie. Vyzeráš dokonale,“ vyhabkal som. Podišiel som bližšie a zľahka ju objal, aby som jej nepokrčil šaty alebo nepokazil mejkap.

„Ďakujem, Šimi,“ odpovedala s úsmevom a opätovala mi objatie. Ju zrejme šaty až tak netrápili.

Odtiahol som sa a chvíľu ju podržal pred sebou za ramená. „Si si istá, že mu chceš dať prednosť predou mnou? Prisahám, že by som ťa do konca života nosil na rukách,“ žobronil som so psím pohľadom.

„Neskoro, Šimi. Vieš, že keby sme teraz spolu ušli, Erik by nás našiel aj na konci sveta. A potom, beda nám.“

„Viem, sud s kyselinou,“ zašomral som.

Nechápavo na mňa pozrela, ale skôr než som to stihol vysvetliť, pozrela poza môj chrbát a predstavila mi svoju kamarátku, ktorá tam doteraz mlčky stála.

„Už sme sa zoznámili,“ usmiala sa. „Hoci z počutia ho poznám už o čosi dlhšie. Dúfam, že si ma neohovárala pred ním tak ako jeho predou mnou.“

Na chvíľu som sa pozabudol a uškrnul sa nad jej podpi-
chovačnou poznámkou. Nieкто zaklopal. Ona sa s povzdy-
chom vybrala k dverám a ja som hodil na ňu rýchly hodno-
tiaci pohľad.

Vyzerala celkom dobre, hoci bola trochu plnšia než baby,
aké sa mi zvyčajne páčili. Keby som nevedel, čo je zač, mož-
no by som na ňu dnes večer aj niečo skúsil. Na Kristínu
radosť som sa s Nosferatom – dopekla, stále mi chodila po
rozume prezývka, ktorú dala mojej poslednej známosti
– rozišiel pred necelým mesiacom, takže som bol voľný ako
vták ohnivák.

Lenže voči tejto babe mám predprogramovanú averziu.

„Dnes večer ti dávam Janku na starosť, dobre? Okrem nás
tu nikoho nepozná. No vo všetkej počestnosti, jasné? Nieže
vás budem musieť zajtra pri raňajkách usádzať na opačný
kraj stola.“

„Vieš, že som dokonalý džentlmen. Okrem toho, dnes ve-
čer si budem liečiť zlomené srdce,“ odpovedal som zronene.

So smiechom ma plesla po pleci. „Prosím ťa, len dnes
večer nepodpichuj takýmito rečami Erika. Chcem, aby sa
v dnešný deň všetci usmievali, aj keby som mala cez venti-
lačku pustiť rajský plyn.“

„Dobre, nechám si svoj žiaľ pre seba,“ zašomral som, na čo
sa opäť zasmiala.

Jej kamarátka sa vrátila a zahlásila, že dole je všetko pri-
pravené.

Dal som im pár minút na posledné úpravy, a keď vyšla
von, nastavil som jej rameno, aby som ju odviezol k oltáru.

V duchu som sa zasmial nad absurdnosťou tejto situácie.
Život je cynik.

Jana

Vyzula som si tie prekliate lodičky, a hoci zem bola už studená, tých pár metrov som prešla bosá. Pre moje opuchnuté nohy to bola príjemná úlava. Ihličky sú jedna vec. No ihličky, nové topánky a celovečerné tancovanie sú nezlučiteľná kombinácia. Odbočila som zo štrkovej cestičky a topánky som odhodila na začiatok dreveného móla, vedúceho k malému rybníku.

Bolo tu ticho, ak som nerátala tlmené hlasy a hudbu, ozývajúcu sa z neďalekého zámočka. Keď som odchádzala, na parkete sa ešte stále točilo zopár vytrvalcov. Ostatní posedávali pri stoloch alebo si dávali fajčiarsku pauzu na priľahlej terase. Kristína s Erikom sa pred polhodinou rozlúčili a stiahli do svojho svadobného apartmánu. Aj tak som sa čudovala, že to tehotná tak dlho vydržala. Zrejme bola nadopovaná hormónmi šťastia. Prešla som po vlhkom dreve, držiac si okraj šiat, aby som si ich náhodou nepristúpila.

Bola to krásna svadba. Nikdy som nevidela Kristínu takto žiariť. Zo srdca som jej to priala. Kašľať na to, že jej nový manžel by ma najradšej videl aspoň sedemsto kilometrov odtiaľto.

Nie. Snažím sa klamať samu seba, aj to nie veľmi dobre. Pravdaže, je mi to ľúto.

Pred cestou na Slovensko som chvíľu uvažovala, aké by to bolo vykašľať sa na všetko a vrátiť sa po rokoch na rodnú hrudu. Natrvalo. Život za hranicami nebol ani spolovice taký úžasný, ako som to celé tie roky vykresľovala Kristíne. Možno som iba dúfala, že keď to bude znieť dobre, príde za mnou a môj život bude o čosi veselší. Lenže nestalo sa.

Vlastne to bolo dosť naprd. A naprd mi mohlo byť pokojne aj doma.

Bol to však len chvílkový ošial. Dnes, pozorujúc ju v manželovom majetníckom náručí, som si uvedomila, že sa sem nemám za čím vracat'. Aj keby som to nebola predtým po-kašľala, ona sa teraz vydala. Má manžela, s ktorým bude tráviť väčšinu času... nemohla som jej to však vyčítať. Keby som ja mala takého chlapa, priviazala by som ho reťazou o starý kotel v pivnici a prvých desať rokov manželstva by neuzrel svetlo sveta.

Nieže by som mala záujem o kamarátkinho manžela. Na mňa bol príliš upätý a dokonalý.

No a ten zvyšný voľný čas jej čoskoro vyplní dieťa.

V jej živote už nebude pre mňa miesto. Nie viac než na príležitostný telefonát, pri troche šťastia sa raz do roka stret-neme na polhodinku niekde pri káve. S jej manželom za chrbtom, pravdaže. Aby som ju, nebudaj, za tú chvíľku ne-pokazila.

Veď čo už môže vzísť dobré z mojej spoločnosti. Tá skaze-ná, promiskuitná kamarátka, od ktorej sa treba radšej držať bokom, inak sa stane to, čo sa stalo.

Utrela som si osamelú slzu, ktorá mi stiekla po líci.

Chcela by som sa tváriť, že je mi všetko jedno, ale nedo-kážem to. Dnešný deň bol pre mňa len pripomienkou, že ja nikdy nič také nezažijem. Nikdy si s nikým nebudem sľubo-vať vernosť až za hrob.

Muži, akí sa v mojom živote vyskytujú, také veci neprisa-hajú. A Boh mi je svedkom, že ani jedného z nich by som si nechcela uviazať na celý život. Nie. Mojm životom chlapi iba prechádzajú. Jeden debil za druhým idiotom.

Vždy to tak bolo a vždy to tak bude.

Som na to predurčená.